

**Нам'ятайте
про
Україну!**

СВОВОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOVODA

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація
Svoboda 30 Montgomery Street
Jersey City N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(212) 227-4125
У Нью-Йорку
(201) 451-2200
(212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 47. ДЖЕРСІ СІТІ ІНЮОРК, ЧЕТВЕР, 28-го ЛЮТОГО 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 28, 1980 No. 47. VOL. LXXXVII.

ВЛАДИКА ПОСТЕН НА СВЯТКОВОМУ ДНІ В БРУКЛІНІ

Бруклін-Північ, Н. Й. (Л. Луцій). — 27 лютого ц.р. парохіяни церкви св. Духа в Брукліні-Північ переживали Святокий день, бо до них загощав Стамфордський Владика Василь Постен, і вони бачили свого улюбленого парохіянина Богдана Йосифа Караса, який в присутності свого Владика вперше брав участь у св. Літургії як диякон.

Владика Василь Постен

Тут треба згадати, що два дні раніше, 25 січня, у Стамфордській катедрі св. Володимира Владика Постен рукоположив був Богдана Караса на диякона. Рукоположення відбулося в асисті о. архимандрита Я. Іззо, о. монс. Моска, о. лекана Ю. Бінковського і о. монс. І. Сківлера. Співав хор питомців і студентів академії св. Василія.

Присутнім на цій торжестві був син диякона — Іван (дружина Богдана Я. Караса Стефанія упокоїлась в Бозі 1-го серпня 1979 року).

Так склалися, що Владика Постен два дні після рукоположення о. диякона Богдана Караса прибув на канонічну візитацію парохії св. Духа в Брукліні, і новий о. диякон міг брати участь у Службі Божій в присутності свого святителя.

Після Богослуження відбулася Парохіальна Проща, яку вшанував своєю присутністю Прощасяний Владика. На Прощасяний були також о. ректор монс. Моска, о. митрат Ем. Монастирський, о. крилошанин Л. Мудрий, о. Ю. Бінковський. При головному

Філадельфія готується до свята Шевченка

Філадельфія, Па. (В-УК-КА). — Звітування з діяльності, підготовка до святкування річниці Тараса Шевченка, скликання загальних зборів Відділу УККА і події в Україні були в центрі уваги пленарного засідання органів Відділу УККА у Філадельфії в середу, 13-го лютого. Засідання відкрив і ним проводив голова Відділу проф. д-р Петро Стечко, а секретарював Митрон Баранецький.

У звітках голови Відділу зроблено підсумки щотижневих святкувань річниці проголошення самостійності її соборності України, про що вже широко звітувало в пресі, зокрема в „Свободі“.

У звітному часі Відділ УККА перевів зустріч українського громадянства Філадельфії з недавню прибулими нескореними Ніною та Святославом Караванськими, про що вислано окреме повідомлення до преси. Голова Відділу поінформовав, що згідно з бажаннями Караванських та інструкціями Централі УККА, з добровільних датків учасників зустрічі, суми 1,700 дол., на покриття коштів приїзду тощо передано панству Караванським суму дол. 1,000, а решту, по відтягненні невеликих коштів підготовки зустрічі: винайм залу, оголошення в радіо та пресі і т.п., передано на конто „Допомогу українським політичним в'язням“ при ЗУАДК-у.

Цієї суботи відбудеться засідання Крайової Ради УККА

Нью Йорк (УККА). — Цієї суботи, 1-го березня ц.р., о год. 1:30 по полудні тут у конференційній залі Дому УККА-СУА при 203 2-га евеню відбудеться перше в цьому році засідання Крайової Ради Українського Конгресового Комітету Америки. З огляду на те, що до часу висилки повідомлення членам Крайової Ради ще не була устійнена програма нарад, учасники

цієї наради одержать її при вступі на залу.

Канцелярія УККА при тому інформув, що згідно із статутом, члени Крайової Ради мусять мати вірваніні в платіти Національного Датку, а організації, які вони репрезентують — членські вкладки. Право голосу на нарадах матимуть тільки ті члени, які виконали цей статутний обов'язок.

АМЕРИКАНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК ПРИПИНИЛА НАУКОВИЙ ОБМІН З ССРС

Вашінгтон. — Крайова Академія Наук, рішенням правлячої нею головної ради, припинила на шість місяців будь-які наукові обміни і спільні зустрічі із союветськими науковцями на знак протесту проти насильного вигнання союветського академіка-дисидента д-ра Андрея Сахарова з Москви до міста Горький. Про це одностороннє рішення ради Американської Академії Наук подала до публічного відома у понеділок, 25-го лютого ц.р., підкреслюючи, що це вперше за останніх 20 років, тобто за час існування програми культурного й наукового обміну поміж ЗСА і ССРС, американські науковці були змушені зайняти таке гостре становище.

„Заходи проти академіки Сахарова, — заявила рада Академії, — становлять з нашої перспективи порушення прав людини і наукової праці визначного науковця“. У рішенні також згадується про „інші ініціативи“, які спричинилися до погіршення співпраці із зв'язків поміж американськими і союветськими науковцями.

Рішення Академії Наук відноситься до запланова-

ної на початок березня конференції щодо примінення лазерів у продукуванні термоядерної потужності. Ця наукова конференція мала початись 3-го березня ц.р. в університеті Арізони і в ній мало взяти участь 15 союветських і 20 американських науковців. Три інші заплановані наукові симпозиуми в ділянках фізики, хемії та експериментальної психології також не відбудуться згідно з рішенням Академії, яке є „відзеркаленням настанови американських науковців і громадян до потягнення уряду ССРС“.

Академія не виключає можливості приватних зустрічей поміж американськими і союветськими науковцями і залишає це питання відкритим для „вирішення поодиноких науковців згідно з їхнім сумлінням“. Колективно, однак, американські академіки не можуть брати участі в наукових зустрічах зі союветськими науковцями в час, коли уряд ССРС дається до каральних заходів проти інакше-думаючих науковців.

Рада Крайової Академії Наук перевірять своє рішення у серпні ц.р. залежно від існуючих тоді обставин.

Джекоб К. Дживітс кандидуватиме п'ятий раз на сенатора ЗСА

Нью Йорк. — Сенатор Джекоб К. Дживітс, який вже є членом Американського сенату чотири каденції — тобто 24 роки — оголосив у понеділок 25-го лютого, що знову буде змагатися за обрання до Сенату на 5-й термін, шість нових років служіння, народова в Конгресі. Вирішення кандидувати чи ні було для нього „агонією“, за його ж словами, але „стан у країні“ змусив до цього кроку незабаром 76-літнього і не

цілком здорового сенатора; і до цього вирішення він прийшов зовсім вночі в неділю на понеділок, хоч справа його кандидування обговорювалася крайною вже довго, і кілька чільних особистостей американського політичного і громадського світу висловили своє бажання кандидувати на сенатора із стейту Нью Йорк, якщо Дживітс з огляду на здоров'я вирішив бігти на емеритуру.

Бані-Садр дивується американській наївності

Гонг Конг. — Президент Ірану Бані-Садр сказав у інтерв'ю, що було опубліковане тут у вівторок 25-го лютого, що він був „здивований наївністю“ речників ЗСА, які „не зрозуміли нічого з нашої революції“.

Він повторив у інтерв'ю з „Гонг Конг Стар“, що він вже сказав раніше — мовляв, спочатку американці робили відповідальними за скоплення закладників у амбасади тих, кого вони називали „фанатичними іранцями“, а потім інтерпрету-

вали його вибір президентом Ірану як „перемогу поміркованих проти клерикалів“. Вони помилилися в обох випадках, — сказав він, пояснюючи, що ці два боки становлять ту саму монету, тобто: бажання незалежності іранського народу і кінця домінації (в Ірані) Америки.

В цьому інтерв'ю він хвалив захватників-студентів, як „молодих патріотів“, але застерігся, що вони „повинні шанувати правову владу“.

Американські змагуни прибули трьома джетоунами літаками з Лейк Плесід, Н.Й., до летунської бази Андрюс, де їх вітала кілька тисяч мешканців Вашингтону й околиць. Цілу дружину на сходах до Білого Дому привітав президент Картер з дружиною. Він тепло обняв Еріка Гайдена, який встановив новий олімпійський рекорд, здобувши п'ять золотих медаль. Відтак президент Картер gratулював кожного змагунов особисто, звертаючись зокрема тепло до тих

Питання бойкоту літніх ігор в ССРС виявляється контрпродукційною справою серед членів американської олімпійської екіпи. Е. Гайдена заявив кількакратно представникам преси, що він є проти бойкоту, бо це є надто кривдяде для змагунов, які вже від кількох міся-

КАРТЕР І РІГЕН ПЕРЕМОГЛИ В ПРАВИБОРАХ У НЬО ГЕМПШІРІ

Президент Джіммі Картер

Рональд Ріген

Конкорд, Нью Гемпшир. Президент Картер переміг сенатора Кеннеді тут, у вівторок 26-го лютого, у правиборах на номінацію на президента від Демократичної партії відношенням голосів 49 до 38 відсотків в користь президента. Третій кандидат, губернатор Каліфорнії Джері Бравн дістав 10 відсотків голосів.

З Республіканської партії Рональд Ріген переміг Джорджа Буша у процентному співставленні 50 до 23 відсотка.

Інші республіканські кандидати на номінацію Республіканської партії дістали: сенатор Говард Г. Бейкер, мол. з Теннессі — 13 відсотків, і конгресмен Джон Б. Андерсон з Іллінойс — 10 відсотків.

Перемога в Нью Гемпширі вважається всіма знавцями виборчого процесу на президента ЗСА страшенно важливою, бо ще не було такого президента Америки, який би програв ці правибори. (Хоча не всі кандидати, які виграли у Нью Гемпширі, „автоматично“ авансували до Білого Дому).

Перемога Картера над Кеннеді є тим приємним для президента, що Нью Гемпшир — це „задній двір“ („back yard“) сенатора Кеннеді, який є власне сам з Массачусетс, сусіднього до Нью Гемпширу стейту. Але Кеннеді також тишився своєю начебто перемогою, бо дістав 38 відсотків, а миг, — згідно попереднім опитуванням, — дістати значно менше.

Досі Картер переміг Кеннеді в усіх правиборах у „кокусках“, які досі відбулися в Міннесоті, також 26-го лютого, в „кокусках“ Картер дістав 73, а Кеннеді тільки 10 відсотків голосів. Все таки кандидат на номінацію на президента Едвард Кеннеді чекає на перемогу в його власному стейті Массачусетс наступного тижня та в Іллінойс, де правибори будуть 18-го березня.

Щодо республіканських кандидатів на номінацію, які опинилися зовсім позаду названих чотирьох, дехто з них, — згідно з опінією знавців виборчих процесів у ЗСА, — відпадує взагалі.

Мова йде тут про кандидатів, які дістали 2-й відсоток: Крейн, Конналлі, Дол. Спроба вписувати на баглот прізвище колишнього президента Форда не дала багато: він дістав піввідсотка голосів.

Іран обіцяє співпрацю з Комісією Об'єднаних Націй

Тегран, Іран. — Інвестиційна Комісія Об'єднаних Націй дістала запевнення іранських провідників про співпрацю в досліджуванні злочинних колишнього іранського шаха Мохаммеда Різи Паглеві. Однак, урядові чинники Ірану знову повторили заяву, що робота комісії не спрямована на звільнення американських закладників, яких силою державт мусульманські молоді екстремісти, і ще не певно, чи комісія взагалі зможе зустрітись з американськими закладниками.

П'ятичленна комісія, яка прибула до Теграну в минулу суботу для опитування жертв попереднього режи-

му, перебуватиме тут біля двох тижнів. Вона вже мала преліминарне побачення з президентом Абольгассеном Бані-Садром та міністром закордонних справ Садеком Гобзадегом.

Запитаний після сесії Революційної ради, чи члени комісії зможуть побачитися з американськими закладниками, президент Бані-Садр відповів: „Так, вони зможуть їх побачити“.

Генеральний секретар Курт Вальдгайм вислав цю комісію в надії, що праця комісії буде далішим кроком для звільнення американських закладників, полон яких добігає вже чотирьох місяців.

ПЛЕТИВО ІНТРИГ І ПРОВОКАЦІЙ КГБ ДОВКОЛА СПРАВИ СІЧКІВ

Нью Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Передати повний текст поширеного у самвидаві ССРС звернення Стефанії Січко до Президії Верховної Ради ССРС. Стефанія Січко — це дружина Петра і мати Василя Січків, яких, як відомо, в грудні 1979 року засудили на карі по три роки ув'язнення.

„Президії Верховної Ради СРСР від Петра Стефанії Василівни, яка проживає в місті Долина, вул. П. Мирного 14, Івано-Франківської області.“

Протест. Мене дуже обурило надрукована 23 серпня 1979 р. в Долинській районній газеті стаття „Брудні дії провокаторів“, що і написав якийсь Павлюк А. про мою сім'ю. Нечувана перекручення фактів у ній робить її жалюгідною фальшивкою в очах усіх читачів, хто знає нас.

Мого чоловіка Петра Січка і мого сина Василя Січка властиві довший час безпідставно переслідували. Тому вони зверталися не раз із скаргами до вищих інстанцій, але там цим знехтували.

Тоді мій син і мій чоловік були змушені зрестися радянського громадянства, а пізніше приєдналися до Української Громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод, щоб захищати права людини і народу.

Якраз це послужило причиною для їх ув'язнення, яке було вчинене 5-го липня 1979 р. прокуратурою Львівської області на вимогу КГБ.

У цьому листі хочу спростувати наклепницькі вигадки, які містяться у цитах, взятих із газети: 1. „У Львові на могили небіжчика почали влаштовувати неподобства. Кілька таких провокаторів затримали. Серед них був і житель нашого міста Січко П.В.“ — Із цих речень читач має зробити висновок, ніби мого чоловіка Петра Січка заарештували на Личаківському кладовищі. В дійсності мій чоловік з сином відвідав могилу В. Івасюка лише один раз, а саме — 10 червня ц.р. Заарештували ж їх 5 липня ц.р., тобто тільки через 26 днів після відвідин.

2. „Приймавши наступного разу у Львів разом з своїм 23-річним сином Василем, Січко П.В. демонстративно поклали на могилу Володимира Івасюка два зловісні антирадянські опуси-пасквіли і почав декламувати провокаційні саморобні вірші.“

— Усе це нечувана брехня. Поперше, два рази во-

ни ніколи не були на могилах В. Івасюка. Подруге, ні мій чоловік, ні мій син не клали на могилу жадних (а тим більше власних) закликів чи написів. Потретьє, ніхто з них не декламував власних, ні чужих віршів на могилах композитора.

3. „Комсомольський оперативний загін — вирішив припинити галасливе націоналістичне збіговисько і вилучив покладену на могилу антирадянщину“.

— Поперше, ніякого комсомольського загону ніхто не бачив біля могили (були інші, але вони мовчали). Подруге там збиралося багато сот чесних людей, які прийшли вшанувати пам'ять популярного композитора В. Івасюка. Потретьє, ніхто не забрав у цієї величезної маси народу ніяких антирадянських написів, у тому числі і від моїх чоловіка і сина, бо вони таких речей не виготовляли.

4. „Випадкові присутні (на кладовищі завжди бувають відвідувачі) з призирством дивилися, як скажені цей сивий надмогильний провокатор“.

— Отже в той день, коли мій чоловік і син були на Личаківському цвинтарі (10 червня 1979 р.), український народ за традицією відзначав Зелений Святий і на кладовищі були тисячі людей. Звичайно, ніхто не міг минути могили В. Івасюка. І от ця величезна маса людей оплакувала передчасну смерть молодого композитора, покладаючи на могилу квіти, співаючи релігійні і жалобні пісні, а також чудові пісні самого небіжчика. Саме в такій обстановці мій син Василь Січко, глибоко сприйнявши до серця цю трагедію, виступив на захист честі українського композитора (якого загнали тим, що він нібито повісився, будучи психічно хворим). А вже ніхто не вірить, що В. Івасюк покінчив життя самогубством. Тому тисячний збір народу навколо могили з незвичайним захопленням сприйняв і відгукнувся на слова співчуття, висловлені моїм сином. Також мій чоловік Петро Січко, що виступив услід за сином, нагадавши присутнім, що він з сином — члени Української Гельсінкської групи, говорив, що неможливо позбавити наш народ чудових українських звичаїв, які тісно переплітаються з релігійними святами. І ніхто їх не заарештував на цвинтарі, а заарештували їх вдома 5-го липня.

5. „Ворожі дії Січків припинили“ — Так, порушуючи конституційні свободи, органи КГБ незаконно запропорили до в'язниці мого (Закінчення на стор. 3)

Невідомі хулігани побили Григорія Токаря

Нью Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України наспіла вістка, що 12 січня ц.р. біля хати, в якій живе учасник правозахисного руху Григорій Токарь, зупинилася автомашинка, з якої вийшли невідомі особи. Вони змусили Токаря сісти з ними до авто і вивезли його на передмістя до лісу. Там його виштовхали з авто і сильно побили, спричинивши потягнення мозку. Вони викрикували, що він повинен перестати співпрацювати з „українськими націоналістами“. Хоч хулігани не сказали, хто вони і з чийого доручення вчинили бандитський напад, нема сумніву, що ця подія вкладається в схему нових провокацій і злочинів т.зв. органів у площині їхньої боротьби з інакшомислячими.

Токарь, 1946 року народження, вже майже три роки робить заходи в справі виїзду з ССРС. Йому постійно відмовляють, хоч він має родину в Польщі. У листі до Брежнєва, що його Токарь вислав 2 серпня 1979 року, він писав м.ін., що органи КГБ обіцяли йому дозвіл на виїзд під умовою, що він одружиться з жінкою, яку вони йому запропонують, хоч це мало б бути тільки фіктивне подружжя. Токарь відмовився.

Треба згадати, що представники згаданих „органів“ вели розмову перед виїздом за кордон з членом Української Гельсінкської групи Володимиром Маленковим. Вони погрозували йому, що їхня рука досягне його й на Заході, якщо він продовжуватиме свою діяльність.

30 січня до Миколи Матусевича, який перебуває в Мордовських таборах, приїхала на відвідини його сестра Таміля. Хоч вона мала дозвіл на побачення з Миколою, їй відмовили, заявляючи, що два дні перед її приїздом її брата позбавили права на побачення.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ВІТАВ АМЕРИКАНСЬКИХ ОЛІМПІЙЦІВ У БІЛОМУ ДОМІ

Вашінгтон. — У понеділок 25-го лютого, президент Джіммі Картер офіційно привітав 150-членну американську олімпійську дружину в Білому Домі, називаючи змагунов „модерними американськими героями“. Згадуючи перемогу американських гостів над збірною ССРС в дорожній до золоті медалі, президент Картер сказав, що це був один з найбільш блискучих моментів в історії спорту.

Американські змагуни прибули трьома джетоунами літаками з Лейк Плесід, Н.Й., до летунської бази Андрюс, де їх вітала кілька тисяч мешканців Вашингтону й околиць. Цілу дружину на сходах до Білого Дому привітав президент Картер з дружиною. Він тепло обняв Еріка Гайдена, який встановив новий олімпійський рекорд, здобувши п'ять золотих медаль. Відтак президент Картер gratулював кожного змагунов особисто, звертаючись зокрема тепло до тих

змагунов і змагунок, яким не вдалось здобути перемоги.

У короткому слові на балконах Білого Дому президент Картер висловив „вдячність цілому американському народу за ваші досягнення“. Він повторив своє невините становище щодо бойкоту літніх Олімпійських ігор в Москві, заявляючи, що „Союветський Союз інвазією на Афганістан порушив мир і олімпійські ідеали“. Він сказав, що планує зустріч з „репрезентативною групою американських атлетів“ та випрацювати плани інших ігор, які „не суперечили б олімпійським принципам і олімпійському рухові“.

Президент Картер вітає гостів-переможців на Балконі Білого Дому.

ців підготовляються до ігор. Він мав залишити писемне звернення до президента Картера з підписами змагунов, які поділяють його думку. Однак у розмові з президентом Картером він цього питання не підніс.

Інші змагуни висловилися за бойкотом. Зокрема тренер колейної дружини Герб Брукс сильно піддержав президента Картера в справі бойкоту, заявляючи, що американські змагуни не повинні їхати до країни, яка

поставила світ на грань чергового голокосту. Він також висловив вдячність „тим тисячним масам громадян, які піддержували нас під час змагань“. Ми горді з того, що ми добились перемоги для нашої країни, а це нам дозволяє краще зрозуміти, що це значить бути американцем“.

Після формальних привітань відбувся полуденок у помешканні президента Картера.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and
holidays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section
1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Дволичність совєтських вчинків

Закидаючи „капіталістичному“ Заходові „гонку озброєнь“, у той же сам час Совєтський Союз з року в рік розростається у чимраз грізнішу мілітарну потугу і, ховаючись під лицемірною маскою пацифізму — в дальшому йде незмінним шляхом вишколювання вояків, удосконалення збройного вивування, розбудови своїх морських баз та військової повітряної флотії, на яку, за передбаченням Пентагону, СССР у 1980 році заплачував видати 90-100 мільйонів доларів. Водночас совєтська преса кожен день поміщує статті і світлинки совєтського війська, озброєного у всі найновіші види зброї, це щоб, мовляв, бути „напоготови“, якщо б ворог напав на їхню країну.

Це ще не все. Совєтський уряд, щоб здобути свою мету, намагається ще іншими і далеко глибшими засобами приєднати до своєї справжньої гонки „гонку озброєнь“, „радянську“ спільноту, а зокрема молоді. Це можна зважати у статтях і дописах совєтської преси, де наглядно виглядає яскрава тенденція виховати молоді у мілітарному дусі. Це виказується скрізь: у середніх школах, комсомольських клубах чи хоча б навіть у Київському університеті майбутнього воїна, створеного десять років тому. У ньому молодші і старші учні класу — „допризванники“ вивчають воєнну історію, ближче знайомляться з військовою службою, слухають перерізних „лекцій“ на тему боротьби і перемоги „доблесної“ Червоної армії, яка ввесь час „відстоювала їхні завоювання“, відвідують інші військові училища, ознайомлюються з побуту вояків совєтської армії, вчать орудувати зброєю, відвідують різні місця „бойової слави“, а також цього роду музеї, зустрічаються з „героями-орденоносцями“, які зумили розправитися з „фашистами та українськими буржуазними націоналістами“, вчать бути чуйними і розкривати „буржуазну ідеологію“, з якою, на думку совєтської пропагандистської машини, сьогодні треба особливо гостро боротися. Увесь „виховний“ приціл університету спрямований на те, щоб вирощувати совєтську молоді в „дусі справжньої готовності до захисту соціалістичної Вітчизни, любові своєї армії і флоту“. Ці і подібні слова густо рясніють на сторінках совєтської преси, речники якої у той же самий час гостро виступають проти підготовки до оборонної акції в країнах Заходу.

Ще один засіб стосують в СССР, щоб використати всі можливості махінальської комуністичної пропаганди, який веде в напрямі виховання „бойової радянської людини“ — це слово, воно не тільки в публіцистичній, але й в літературі. Свідченням цьому може послужити стаття у київській газеті „Літературна Україна“ п. з. „Славний подвиг Батьківщини“, в якій поінформовано про перебіг засідання Партійного комітету організації Спілки Письменників України, яке відбулося у Києві, під гаслом: „Пропагандистсько-шефська робота в частині Армії“. На цьому засіданні стверджено, що минулого року відбулося 785 письменницьких виступів, в яких не тільки прочитувано твори, але встановлювано контакти з письменниками-початківцями, які служать в частині і підрозділах, розташованих на території УССР. На цих виступах письменники провадили „виховну“ роботу, заохочуючи, щоб вони, письменники-початківці писали на „теми подвигу“ совєтської армії. З цієї метою, — пише далі газета, — на засіданні заплановано відзначувати 35-річчя Великої Перемоги, а в травні письменники даватимуть студентам „уроки мужності“.

На засіданні висловлено також докір письменникам, що замало присвячують у своїх творах місця тематиці про радянську армію, і закінчено резолюцією поліпшення пропагандистської роботи письменників над поширенням і скріпленням військово-патриотичної тематики, завданням якої є виховувати молоді.

Як бачимо, совєтська пропаганда докладє всіх зусиль, щоб виховати молоді у готовності боронити СССР.

Однак даремні зусилля совєтського партійного апарату, бож, як пише сама совєтська преса — молоді не rado включаться у шкільну працю, не зацікавлені в гуртуванні в комсомольських клубах — і втомлена вічноповторними наклепуваннями комуністичних підтруків, відходить оподальк крикливого партійного галасу і, дивлячись на окремі ровесники на Заході, намагається творити своє окремішне індивідуальне життя. А боронитиме „свою батьківщину“ тільки тому, що не буде їй іншого виходу.

Ярослав Курдюк

МАЙБУТНЯ ВІЙНА — АТОМОВА, ЧИ КОНВЕНЦІЙНА?

Після заяви президента Картера, в якій була мова про те, що коли б совєтські позахилися створити безпосередню загрозу для продукції, або транспортування нафтокопалін із Перської затоки, то він вживе всіх можливих засобів, аж до мілітарної сили включно, щоб запобігти такій загрози, мимохіть зарисувалася в цьому обширі можливість третьої світової війни. Беручи до уваги таку правдоподібність, варто буде ближче, хоч би і дуже поспішно, навести деякі голоси авторитетів у військових справах, які на різні лади обговорюють цю загрозову проблему, намагаючись передати форму і вияви такої майбутньої війни.

В основному, всі передбачування базувалися на тому, що стратегія обидвох суперпотуг сполгалася на солідних основах т. зв. „взаємного застрашування“, з якого слідував висновок: що, мовляв, якщо я навіть матиму змогу знищити мого ворога, то він у відповідній акції теж готовий знищити мене дощенту. Знаючи мілітарної справи погоджуються в тому аспекті справи, що, під сучасну пору, всі дотеперішні намагання і засоби розв'язувати політичні непорозуміння і напруження мирними способами поволі, але послідовно вичерпуються. Єдиний вихід із такого положення, це перехід до війни, що про неї славетний Клязевіч сказав так, що — „війна, це теж політика, тільки іншими засобами“.

Президент США прийняв дуже серйозно. „Фахівці-кремлівські“ твердять, що теперішній найвищий „комсостав“, який складається із молодшого, вже комуністичного хову, в порівнянні зі старою „гвардією“ — Жукова, Малінського, Греча та інших — затривожився і зрозумів, що не все можна забирати „підступними війнами, без наявних воєн“, як це було у випадку з Ангелією, Етіопією, чи Південним Єменом.

Побудова, а згодом розбудова до гігантських меж атомового арсеналу, виявляється незвичайно коштовною — в однаковій мірі як для ЗСА, так і СССР. Однак, не зважаючи на більшість, що їх було витрачено на розбудову та постійне вдосконалення атомової зброї, від самого початку, аж по сьогоднішній день не змінилося це саме поняття, що тільки божєвілий може розпочати атомову війну, яка рівнятиметься знищенням і загрозою цивілізації.

При цій нагоді варто буде згадати, що світ обминула вже двічі така можливість усеницівної загибелі. Перший раз, це було під час арабсько-ізраїльської війни

у 1973-му році, коли це американська розвідка викрила, що совєтські парашутні з'єднання збираються зробити повітряний десант на ізраїльську територію. Тоді у пізню ніч було вирішено у Білому Домі зробити „атомовий аларм першого ступеня“. Ми ніколи, мабуть, не довідаємося про те, як тієї „атомової ночі“ ЗСА наблизилися були до атомової війни, але в мілітарних аналах залишився факт, що окремі бригади парашутистів не підіймалися із залягнених совєтських літаків. Другий раз, через це й досі точно невідомо непорозуміння Північної Лінії Радарних Пересторог повідомляла, що зі совєтського боку піднялася ескадра літаків-атомовозів з метою знищити американські атомові ракети Мінітмен, які захищені в силосах. Як і слід було очікувати, ЗСА приготувалися до „негайної відплати“, залягнених деякі „найдогідніші“ положення атомові, різного калібру центри“. На щастя, помятка, що й спричинила передача фальшивого коду до кількох хвилин внялася і „відплатну акцію“ було відкликано...

Роберт Елліот, член Лондонського Інституту для Стратегічних Студій, заявив, що, не зважаючи на наявну нищівність атомових бомб, у загальному, атомову зброю слід скоріше розцінювати, як „психологічну зброю“. Хоча з другого боку, — продовжує Елліот, — не слід теж виключати і такої можливості, що обидві суперпотуги, ЗСА та СССР, готові вжити атомову зброю, але в „дуже обмеженому засягу“, наприклад, подібні до загрози загрози, коли б криза дійшла до свого вершка в тому обширі, де будуть загрожені їхні вітальні інтереси.

Незмінним теж залишається той факт, що впері з тим, що коли підготовка до „відплатного удару“ стає шораз, то досконалішою і дорожчою, його примінення та використання, спадають і зужуються. Або іншими словами, що нуклеарна зброя втрачає свою вартість, як „засіб остаточного перекоування ворога“.

Сучасні стратеги заявляють, що в останньому десятиріччі висунулися зовсім нові чинники, які слід брати до уваги. Головні союзники ЗСА, Англія, Західна Німеччина і Японія, починають сумніватися, чи ЗСА готові розпочати атомову війну проти Совєтського Союзу, якщо б він виконав десант на побережжя Гоккайдо в Японії, або якщо б його війська заняли б Західний Берлін, чи у випадку, коли армії Варшавського Пакту арабсько-ізраїльської війни

Д-р В. Шандор

ЦІКАВИЙ ПРОЄКТ АМЕРИКАНСЬКИХ РУСИНІВ

Силою історичних умов український народ на протязі довгих років був розділений між чужими державами, які не сприяли його культурному та національному розвитку. Не зважаючи на великі зусилля самого народу і багатьох його провідників, які стримали до державного об'єднання, такий стан не змінився і після І-ої світової війни. А з цим і розвиток національної та політичної свідомості в кожній країні йшов властивим йому відокремленим шляхом.

Коли у другій половині минулого століття почали напливати українські емігранти з Галичини й Закарпаття, то ці історичні дійсності мала великий вплив і на розвиток їхніх взаємин. Головне непорозуміння між ними спричинила стара національна назва „русин“, зживана емігрантами зі Закарпаття, і новою державно-національною назвою „українець“, зживана братами з Галичини.

У той час можна було погодити цю „родинну“ проблему мирним способом, шляхом природного розвитку, як це сталося на Карпатській Україні між двома світовими війнами.

Цього, однак, не сприяла тодішня офіційна політика Мадярщини, яка почерез своїх ставлеників між карпатськими русинами створювала штучну прірву і всіма засобами державної машини поширювала. Зрозуміло, що для такого двоїтлість не було жадних життєвих підстав, бо „русин“ — це наша стара історична назва в змислі якої „кожний українське є історично русином“. Але зате таке роздвоєння було потрібне для прискорення й успішного завершення мадьяризації карпатських русинів.

Від тієї доби національний і культурний розвиток життя карпатських русинів в Америці пройшов різними етапами. Помімо великих зусиль Мадярщини, дипломатичних і фінансових, під час плебісциту американських русинів в Скрантоні, Па., в 1918 році, за залишенням країни при Мадярщині голосував не цілий і відсоток. Але наслідки національної шкоди, що її нам спричинила Мадярщина й сьогодні існують.

Карпатські русини візантійського обряду сьогодні в Америці мають своїх чотирьох єпископів і Митрополитом Стефаном Кочіком на чолі. Нам, однак, приємно зазначити, що доба єпископства Елькі, коли в „Американсько-Руском Вистнику“ поміщувались дуже прикри напади на монаха А. Волощина минала і перейшла в забуття. Митрополит Стефан із своїми єпископами внесли в життя американських

русинів почуття християнської любові, взаємної толеранції та братнього відношення до своїх братів тієї самої віри й національності і всіх вірних митрополії.

Щоб легше і краще дослідити побут русинів в Америці, Митрополія Американських Русинів в Піттсбурзі виступила зі смілим проєктом: зібрати й дати на мікрофільм сторінки всіх пресових органів американських русинів в Америці, що друкувалися протягом століття, і передати їх важливим бібліотекам. Із цієї ціллю створено Карпатсько-Русинський Мікрофільмовий Проєкт, який спільно з Іміграційним Історично-Дослідним Інститутом при Мінесотському університеті почали в 1975 році свою працю над цим поважним проєктом. Митрополит Стефан разом з єпископами — М. Дудком у Пассейку, Н. Дж. та Е. Мигаликом в Пармі, Огайо, започаткували це діло сумою 12,500 доларів. Замени Мінесотського університету працю переводив д-р Франк Ренквіч.

Із кінцем минулого року працю успішно завершено. Видано окрему публікацію „Довідник до Американського Руском Вистника“ — „Guide to the American Rusky Vistnik“, том I, 1894-1914 на 508 сторінок, який обіймає упорядковані й подані за числами всі статті за дану добу з наведеним кожної статті та її автора з відповідними покажчиками. Це уможливило дослідникам легко орієнтуватися та знаходити потрібний матеріал.

Дня 14-го січня ц. р. в Публічній бібліотеці в Нью Йорку відбулося святочне передавання мікрофільмів Слов'янському відділу цієї бібліотеки. Коли дійшло до здійснення цього проєкту, огляд про нього накреслив Едвард Касинець з УНІТУ, який мав певне відношення до цього проєкту. В імені Митрополита Стефана Кочіка мікрофільм передав о. монс. Мацуліч із дієцезії у Пассейку. При святочній передачі мікрофільмів, крім директора бібліотеки та шефа поділкових відділів адміністрації, були також директор Слов'янського відділу з урядниками, представник НТШ-А, „Голосу Америки“ та інші.

Можна вважати це відрадіним явищем, що наші браття — американські русини, ввели у себе правильну національну назву — „русин-рутені“, замість дотеперішньої баламутної назви — „руський-рашені“ і подібне. А також треба висловити признання Митрополитові Стефану, його єпископам і Мінесотському університетові за зrealізування цього потрібного та корисного проєкту.

Євген Кулик

ДЕСЯТИЛІТНЯ НАГОДА (ПРО ПЕРЕПИС НАСЕЛЕННЯ ЗСА)

Наближається чи не десята з черги для українців в Америці процедура перепису населення ЗСА. По сьогоднішній день українці, що живуть на вільній землі Вашингтона, формально і легально не входять у склад етнічних меншостей, бо американський уряд не визнає Україну за країну походження. По українськи ми мали право говорити, молитися, різьбити, вишивати, писати, танцювати і співати, але коло сотні років нашого поселення тут, у країні свободи, справедливості і рівноправності, формально ми не існували.

На протязі того часу розвивалися організовані, повні культурної праці українські громади. Засновано церкви, школи, суспільно-громадські й політичні організації, товариства, клуби, хор, танцювальні ансамблі, оркестри, акторські гуртки, спортивні клуби.

З'явилися свої підприємства, фабрики українських власників, професіоналісти, а далі — братські союзи, кредитові спілки. Український Конгресовий Комітет Америки, як надбудова організації, і, врешті, Світовий Конгрес Вільних Українців, та, на жаль, все те наче не вистачало на право входити в склад етнічних груп нарівні з іншими. Заходи здобути це самовизнання не увінчалися успіхом, помімо всяких зусиль, включно до поведки з публічними демонстраціями.

І так, наприклад, у місті Рочестері, Н. Й., декілька разів такі намагання тягнулися від 1930-их років. Живі свідки й громадські діячі тих часів говорять, що причиною невдачі були американські урядники, з похитливості наших ворогів, якім завжди було і є вигідніше без українців. Та, жаль, це не вистачало на право входити в склад етнічних груп нарівні з іншими. Заходи здобути це самовизнання не увінчалися успіхом, помімо всяких зусиль, включно до поведки з публічними демонстраціями.

І так, наприклад, у місті Рочестері, Н. Й., декілька разів такі намагання тягнулися від 1930-их років. Живі свідки й громадські діячі тих часів говорять, що причиною невдачі були американські урядники, з похитливості наших ворогів, якім завжди було і є вигідніше без українців. Та, жаль, це не вистачало на право входити в склад етнічних груп нарівні з іншими. Заходи здобути це самовизнання не увінчалися успіхом, помімо всяких зусиль, включно до поведки з публічними демонстраціями.

У пошані св. п. Галини Дидик в Чикаго-південь

Історія України повна імен великих героїв, борців за волю Рідного Краю від окупантів. Серед героїв боротьби за Рідний Край наша історія знає багато імен наших героїв-жнок та дівчат, які, здійснюючи ділом свою паку любов до України, віддали своє життя в активній боротьбі поруч з чоловіками.

Одержавши сумне повідомлення про передчасну смерть сучасної нам патріотки-героїні св. п. Галини Дидик, яка все своє життя віддала боротьбі за Україну в рядах ОУН та УПА і померла на Черкащині в Україні після відбуття двадцятилітньої каторги в казематах КГБ та жорстокого заслання, за почи-

ною найважливіше, народ наш при вивованні квестіонаря перепису населення, не подавав, що родився в Україні, жив в Україні, насильно окупованій Росією, Польщею, Австрією, Німеччиною й іншими. Люд наш, — за словами Т. Шевченка, — казав: „Моголи, моголи“, якщо „Німець каже: ви моголи“, розписує нас на жаль і на шкоду своїй рідній країні різно, та тільки не правдиво.

Проминуло століття і врешті завдяки настирливим старанням українських людей, гордих зі свого походження, а рівночасно послідовних і вимагаючих у своїх заходах, вдалося осангувати позитивну зміну в бюрі перепису населення України у Вашингтоні. Пануючий принцип процесу столплення національної ідентичності дещо покорилося. Україну визнано за країну походження. Вже навіть надруковано формуляр перепису, в яких між іншими в запиті ч. 14 про походження, українці подано за приклад.

Ця позитивна інновація для нас є надзвичайно важливою, ми вперше в Америці формально одержали право ідентичності. Тож використаємо цю нагоду, бо чергова буде за десять років. Відтепер до 1-го квітня 1980 року цікавимося переписом населення, дискусійно і при кожній нагоді всіма можливими засобами інформуймо українців, щоб цим разом сумлінно і гордо підкреслили своєукраїнське походження.

Наш аklad у розвиток американської держави і культури великий, кримінальний рекорд мінімальний, „вельф“ неучаючий, ми, мабуть, є найважливішими героями ЗСА, тож „встаньмо і будьмо пораженими“.

Після панахиди в церкві св. Василя в доміві СУ-МА-ООЧСУ відбулися жалісні сходини у пошану Великої Героїні. Доповідав, а також скролог, виданий Проводом ОУН, відчитала подруга Мирослава Галан.

Григорій Петрович

Панас Феденко

ІСТОРИЧНА ДАТА

(Вісімдесяті роковини Революційної Української партії — РУП)

[1]

Дня 11-го лютого 1900 року в Полтаві зішлись на пораду чотири молоді українці-студенти університетів і постановили створити політичну організацію, що її вони назвали: Революційна Українська партія (РУП).

Дмитро Антонович, Михайло Русов, Дмитро Познанський і Боніфатій Камінський приєднали до новоствореної Революційної партії інших молодих українців, „національно свідомих“, як тоді говорилося. То були переважно студенти вищих і середніх шкіл, також ученики духовних семінарій.

Ця молодіш пролила в Революційній Українській партії політичну школу: як промовці-агітатори й пропагандисти, автори політичних книжок і статей, як редактори пресових органів РУП і як організатори-парандики народних мас в боротьбі за національну свободу і за успішну справедливість для поневоленої класи сільських робітників та безземельних і малоземельних селян.

Революційна Українська партія, що від 1905 року прийняла назву — Українська Соціал-Демократична Робітничая Партія (УСДРП), мала в своїх рядах осіб, які вже перед революцією 1917 року визначилися в українському русі, як науковці, журналісти, кооператори, економісти, політичні діячі. Після упадку царського режиму вони вели перед в політичній і військовій організації та обороні Української Народної Республіки. Пригадаємо імена деяких визначних членів РУП-УСДРП: Лево Матієвич (видатний агітатор), Олександр Коваленко (інженер, учасник повстання на кораблі „Потомкін“ 1905 р.), Симон Петлюра, Микола Порш, Ісаак Мазепа, Борис

Мартос, Сергій Тимошенко, Андрій Лівіцький, Микола Шадлун, Володимир Дорошенко, Борис Матюшенко, Володимир Винниченко, Володимир Чехівський, Валентин Садовський, Андрій Жук, Левко Юркевич та багато інших.

Що покликало до життя Революційну Українську партію? Що поволо цих молодих людей, що вишили переважно із заможних родин, до революційного діла проти, як здавалося, непереможного царського режиму? Із головних причин створення РУП мого назвати дві.

Перша: на переломі XIX і XX віків росла в Україні індустрія (вугільна, залізно-рудна, металургічна, цукроварна) і розвивалося сільське господарство на капіталістичних основах пролетаріату в містах і по селах України. Через безземелля селян-хліборобів відбували.

В містах України до організації робітництва взялися російські й жидаїські соціалістичні партії. Але вони не могли повести за собою сільську українську людину. Цю справу взяла в свої руки Революційна Українська партія. Друга причина: молоді освічені українці відчували, що російський самодержавний режим незабаром завалиться. Вони бачили, що старше покоління — т. зв. українофіли — зовсім не думало про боротьбу за визволення України. Українофіли надіялися, що своїми заявами вірності царській державі здобудуть дозвіл російського уряду на друкування книжок українською мовою. То були марні надії.

Революційна Українська партія не мала ілюзій щодо царського режиму. РУП проголосила непримирну боротьбу з тиранією, боротьбу за створення самостійної Української Демократичної Республіки.

Разом з тим, РУП взялася до організації сільсько-господарських робітників та малоземельних і безземельних селян для оборони їхніх інтересів перед визиском на праці в маєтках великих землевласників. РУП послидувала пропаганду за національне визволення України з агітацією за земельну реформу, за справедливу оплату праці сільських робітників та за організацію сільського господарства на кооперативних основах. Свої книжки й газети для пропаганди своїх ідей РУП друкувала в Чернівцях та у Львові під австрійською владою і на

Наддніпрянщині, де РУП організувала власні тайні друкарні в Києві та в Полтаві.

Ось деякі назви видань РУП: „Дядько Дмитро“ — (поради хліборобам організувати господарство на кооперативних основах). „Чи є тепер панщина?“ (опис праці у великих маєтках). „Козаччина“ (оповідання про боротьбу українського народу за волю національну й соціальну в минулому); автором цих книжок був Д. Антонович. „Власна земля“, „Військо і робітники“, „Програма робітників“ та інші.

Революційна Українська партія у своїй пропаганді давала робітникам поради, як вони можуть організуватися до боротьби від власників буржуазних плантацій та лавів підданства оплати їхньої праці: книжка — „Страїх і бойкот“. Ось поради робітникам в одному „метелику“ (РУП): „Сам він (пан, землевласник — П. Ф.) нічого не зробив, а вас визискує тільки тому, що колись заграв сам або у царя дістав загравану землю, і тому він свого права не має, бо тільки той, хто працює, має право на землю і на те, що він на ній виробить.“

Так би воно й було, коли б це зрозуміли люди та й прогнали панів з усієї України. Але до цього люди тільки тепер доходять, і коли в нас сила малі, ми цього добиватися не можемо, але ми можемо заставити пана платити зараз, але тільки усі робітники держалися купи та виступали як один чоловік. Коли це не почалася робота, треба змовитися, щоб усім вимагати разом однакової плати; і коли пан не згодиться, то щоб ніхто не йшов робити ні з вас ні з других сел. Пан піддержиться може трохи, а там мусить уступити, бо буряки не ждуть і пропадуть, коли задержати їх копання.“

Зерно, посіяне пропагандою РУП, дало багатий урожай; жива українська мова пропаганди РУП мобілізувала маси для організації й солідарної боротьби за свої права.

На початку XX століття й ходив до школи на Запоріжжі, в околицях Кривого Рогу над річкою Саксаганню. Там мені доводилось читати „метелики“ РУП, в яких партія кликала боротися за вільну Україну, проти „царя митрофоріа“ (Олександра ПІ урядова пропаганда називала „митрофоріа“) та проти його сина, котрого РУП назвала „Миколою Кривавим“.

(Продовження буде)

ПЛЕТИВО ІНТРИГ...

(Закінчення зі стор. 1)

сина й його чоловіка. Але про те, що в газеті називається „неподобом“, продовжується. Щодня десятки і сотні людей приходять на могилу В. Івасюка з живими квітами і з сумом у серці.

6. „Підбурювач їхніх вчинків — колишній вчитель англійської мови середньої школи №1 Стрільців В.С.“ — Це просто підлість, бо цей педагог не був тоді на Личаківському кладовищі і дізнався про відвідини могили В. Івасюка моїм сином і чоловіком лише через тиждень.

7. „Ось, що говорив Петро Січка 13 лютого 1947 р. на суді“ — Брехня. Мого чоловіка Петра Січка 12

він був суджений. Потретьє, чоловікові не дали можливості закінчити політехнічний інститут, до якого він вступив у 1959 році. Він був здібним і усіма визнаним спеціалістом з питань економії, проте його не раз звільняли з праці за аквизиційною райкому партії.

9. „Обидва сини, закінчивши середню школу, поступили у вищі учбові заклади. Володимир і тепер навчається, а Василь не зміг його виключити за „неуспішність“ — Це навчався в дев'ятому класі, мій старший син Василь вступив до школи юного кореспондента при редакції обласної газети „Комсомольський прапор“ і до вступу в 1975 р. на факультет журналістики Київського університету він мав уже двадцять дві статті, надруковані в газеті області, в тім числі і в „Червоній Долині“. При тім редакция „Комсомольського прапора“ оцінювала дописи Василя Січки чи не найвище. Так само його екзамени після вступу до університету, мого чоловіка КГБ змушували стати донощиком, що мало бути запорукою успішного закінчення синам вузу. Коли чоловік відкинув ту негідну пропозицію, тоді кагебісти засертегали, що Василь більше двох курсів не закінчить. І хоч мій син вчився в університеті цілком успішно, органи КГБ свою обіцянку сповнили: Василя незаконно виключили в 1977 році. Після цього мій син і чоловік не раз зверталися листовно і особисто до Президії Верховної Ради СРСР і до ЦК КПРС з проханням поновити Василя на навчання. Та колишні зусилля виявилися даремними, син Василь зрікає радянського громадянства і попросив дозволу емігрувати, щоб там завершити свої студії. Звичайно, візду йому не дали, зате, сідомішню помістивши його до Івано-Франківської психолікарні.

10. „Таких однодумців він, до речі, невідступно шукав увесь час, не трібуєчи при цьому навіть найогиднішими, найпідступнішими методами“ — Брехня! Мій чоловік, сам будучи високочесною людиною, ніколи не поділяв людей на партійних і безпартійних, віруючих і невіруючих. Він скорше поділяв людей на чесних і злочинців. Тому на виробництві, де він працював чи економістом, чи інженером з питань праці і зарплати, Петро Січка користувався заслуженим авторитетом і серед робітників і серед

службовців. Він постійно дбав про те, щоб не кривдити рядових трудівників, справедливо роз'яснював їм спірні питання. З другого боку, він сміливо і принципово протистояв будь-яким порушенням трудового закону з боку адміністрації як приписки і таке інше.

11. „Тепер, знаходячись під слідством, Січка молодий шле цидули мамі — Софії Петраш“ — Поперше заарештували 5 липня ц.р. мого сина Василя без прокурорської санкції, його заперторили до Львівської психолікарні, де протримали 40 днів. А що можуть зробити зі здоров'ям людини в такому шпиталі „лікарі“ за завданням КГБ (маємо факт з Івано-Франківської психолікарні), то не одна я, весь світ добре знає. Тому трохи не дивно, що мій зовсім здоровий син, якого по-злочинськи вирвали з хати, опинившись у такій ситуації, де недовольні не передачі, ні бачення, відчував мою тривогу за його життя і зумів переслати рідній мамі пару слів. Це величезний злочин, тим більше — в рік дитини. Коли в моїй голові з'являються картини винищення гестапівцями дітей циганів, євреїв і інших народів, то я чую, що наведені в газеті рядки смерять такою ж ненавистю до дітей. І поставити свій підпис під озвірілою писаниною може тільки неслух.

12. „Майже аналогічну характеристику дає керуючий райлісгосптехнікою дружини Січки П.В.Петраш С.В.“ — Перекручення мого імені (Софія замість Стефанія) уже свідчить про достовірність характеристики на мене. Якщо керуючий райлісгосптехнікою і справді змалював мене в чорних фарбах, то нехай заодно і себе змалював, але в світліх крашках. Адже, він виконував партійне доручення, коли покарічався.

Я чекаю, що незабаром читачі матимуть можливість ознайомитися, ще з однією, але вже основною поправкою у „Червоній Долині“ — Спростуванням надрукованої 23 серпня фальшивки під назвою „Брудні дії провокаторів“.

Ось і тепер я не маю жадної відсіки від чоловіка і сина, ні про чоловіка і сина. Навіть їхні підписи про одержання ними передачі я не мала і не маю досі. Хіба це нормально для демократичної держави?

5 вересня 1979 р.

Петраш-Січка С.В.

„Вертеп з Колядою“ у Світличці

Діти Світлички США у Вашингтоні — учасники сценки „Вертеп з Колядою“

Заходом виховної референтури 78-го Відділу США у Вашингтоні, Д.К., вже від довшого часу існує тут Світличка — щосуботній зайняття для дітей дошкільного віку. Бажаючи відзначити закінчення Міжнародного Року Дитини святковою зустріччю для тих дітей та рівнож молодшої шкільної дитвори, управа Відділу влаштувала в неділю 20-го січня традиційний Вертеп з Колядою. Імпреза відбулася о год. 3:30 пополудні в приміщенні Грейс Методіст Черч в Такома Парк, Мд.

При вході на залю діти одержували чепуренький жетон „1979 Український Рік Дитини“, який видавала Центральна США. Відтак діти на групи старших і молодших, щоби підготувати маленькі прикраси, якими пізніше прибрано дві ялинки на сцені.

Офіційну програму зустрічі відкрила голова Відділу Т. Царик, вітаючи присутніх дітей та їхніх батьків.

Слідувало коротке змислове слово виховної референтки М. Базарко, в якій підкреслено, що найважливішим засобом збереження української дитини для української спільноти є на першому місці виховання її в дусі рідних традицій і культурних надбань.

Вертеп, як частину українських рідзівних звичаїв, пояснила зібраним дітям координатор програми А. Гаврилюк. На сцені з'явилися дуже гарні артистичні паперові постаті ангеластушків, трьох царів та козе-

Філадельфія готується...

(Закінчення зі стор. 1)

і рішено вже тепер подати його до загального відома, щоб дати змогу всім громадянам підготуватися до участі в них. Коротко: а) Свято Шевченка відбується в неділю 9-го березня; б) Український Фестиваль у Рабін Гуд Делл — у п'ятницю, 15-го серпня; в) Листопадове Свято з участю Візантійського Хору з Голландії — в суботу, 8-го листопада. Крім того, Тринадцятий Конгрес Українців Америки відбуватиметься у Філадельфії в часі від 10-го жовтня 1980 року; в його імпрезах громадянство нашого міста повинне взяти чисельну участь.

Свято Шевченка підготує Комісія молодечих організацій при Відділі УККА, що її очолює Микола Бачара. На головну промову запрошено Андрія Шевченка з Бавнд Бруку, а мистецьку частину програми виконують учні Рідної Школи, Школи при Центрі св. Покрови, Нашої Української Школи, та молоді Пласту, СУМ-А, ОДУМ-у і МУН-у. Свято відбувається в приміщеннях Кук Джуніор середньої школи.

Справи в обороні українських нескорених реферувала референтка дотичної ділянки праці Відділу мгр Уляна Мазуркевич.

Цьогорічні звичайні загальні збори Відділу УККА

В п'яту річницю смерті бл. п. Василя Мандзія

Бл.п.Василь Мандзій

Василь Мандзій був дуже активний у нашій громаді в Йонкерсі. Він належав до кількох організацій і скрізь прикладно працював. По-над 50 років був він секретарем Українського Народного Союзу, Відділ 8-ий у Йонкерсі, і головою Братства св. Михайла також по-над 50 років. Очолював він Український Клуб теж по-над півстоліття, крім того був членом Братства св. Івана Хрестителя, членом Організації Оборони Лемківщини, ООЧСУ і СУМА, — всюди був членом аж до останнього дня свого активного і працюючого життя.

Василь Мандзій народився 13-го січня 1893 року на Україні, село Рибники, повіт Бережани, до Америки приїхав 1910 року молодим хлопцем, а 1916 року в лютому місяці він оженився з Анастасією Напора, яка також народилася на Україні. Їхнє вінчання відбулося в церкві св. Михайла в Йонкерсі, Н. Й., і так вони тут обидвоє пережили собі щасливо коло 60 літ разом.

У 1971 році Василь Мандзій тяжко захворів, був у шпиталі кілька тижнів, де перейшов велику операцію. В часі його хвороби багато людей відвідували його у шпиталі, бо всі відчували його відсутність. По кількох тижнях пан Василь

прийшов додому, і тут його добра жінка Анастасія заопікувалася ним аж він знову прийшов до здоров'я і далі був активний у громаді, допомагаючи співати в церковному хорі і читаючи Апостола.

Але 6-го березня 1975 року Василь Мандзій несподівано помер у вечірніх годинах на 82-му році життя, залишивши у великому смутку свою дружину, родину, приятелів і цілу нашу громаду. Похорон його тільних останків відбувся 10-го березня з церкви св. Йосифа у Йонкерсі при великій участі людей, у тому кількох членів від головного уряду Українського Народного Союзу.

Теодор Михалюк

І в поїздах наїдеє советська пропаганда

Київ. — Київська газета „Радянська Україна“ інформувала про поїзди, що прибувають до цього міста, можна буде послухати про нього історію, про історію Радянської України, розвитку її промисловості, науки і культури. — пише „Радянська Україна“, та, будучи мають бути розповіді про взагалі всілякі „незвичайні блага“, які оточують мешканців цієї країни: що живуть „під сойцем“ Конституції СССР.

торкатиметься 1500-річчя Києва. Теперішні радіопередачі у поїздах, мовляв, мають послужити інформацією про „місто-героя“, про його історію, про історію Радянської України, розвитку її промисловості, науки і культури. — пише „Радянська Україна“, та, будучи мають бути розповіді про взагалі всілякі „незвичайні блага“, які оточують мешканців цієї країни: що живуть „під сойцем“ Конституції СССР.

Як в дальшому подає газета, лекції про Київ, передавано і до цього часу, однак теперішній їхній зміст

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

Х. Падлавська

ПОКЛІН ШЕВЧЕНКОВІ
КОНЦЕРТ Хору „ДУМКА“при співучасті бандуриста
ЮЛІАНА КИТАСТОГО

ПРИСВЯЧЕНИЙ ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ

відбудеться

в Ратгерс Університеті в неділю, 9 березня 1980 р., о год. 2-й по пол.

Концерт відбудеться

в Robeson Campus Center, Newark, N.J. (pir Bleacker and high Sts)

Весь дохід з концерту призначений на розбудову програми гри на бандурі

в Ратгерс Університеті.

Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій
Великого Нью Йорку
МЕТРОПОЛІТАННИЙ ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ
запрошує Українське Громадянство на

СВЯТКУВАННЯ 40-РІЧЧЯ СВЯЩЕНСТВА
Високопреподобного
о. д-ра ВОЛОДИМИРА ГАВЛІЧА, ЧСВВ

ПАРОХА-ІГУМЕНА ЦЕРКВИ СВ. ЮРА

Неділя, 16-го березня 1980 року

СЛУЖБА БОЖА

год. 4-та по пол., церква св. Юра в Нью Йорку

СВЯТОЧНА ВЕЧЕРА

год. 5:30 веч., аудиторія школи св. Юра, 215 Схід 6-та вул. в Нью Йорку

Квитки можна набутти в Кімнаті Зустрічей, 33 Схід 7-ма вул., в п'ятницю, в год. 6:30-8:00 веч.

в суботу і неділю, в год. 11-й рано до 1-ої по пол.

ПРЕСТОЛОНАСЛІДНИК
ЯПОНСЬКОГО ТРОНУ
ДОСЯГ ПОВНОЛІТТЯ.

Токіо. — В суботу 23-го тут відбулася поважна урочистість за традицією ще з XII століття — відзначення повноліття японського престолонаслідника принца Гіро, якому сповнилося 20 років. Він є внуком теперішнього монарха Японії імператора Гірогіто і сином першого претендента на трон, кронпринца Акігіто.

Принц Гіро, студент університету, любить музику і він є альпіністом. Якщо дочекатся трону після свого батька в черзі, то буде 162-м імператором Японії. Його дід за конституцією з 1946 року має лише, властиво, церемоніальні обов'язки в його країні.

Український Конгресовий Комітет Америки
Відділ Мілвокі, Вискансин

запрошує Українське Громадянство Мілвокі та стейту Вискансин на

ГРОМАДСЬКУ ЗУСТРІЧ
3
Д-р НІНОЮ СТРОКАТОЮ
КАРАВАНСЬКОЮ

яка відбудеться

в п'ятницю, 7 березня 1980 р., о год. 7 веч.
в залі української католицької парафії
св. Михайла, 1025 С. 11-та вул., Мілвокі, Виск.

В ПРОГРАМІ: ПРИВІТАННЯ, СЛОВО ГОСТЯ, ЗАПИТИ.

УПРАВА

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих,
що дня 19-го лютого 1980 року в Нью Йорку упокоївся в Бозі

бл. п. Інж.

АНДРОНІК СИМОНЧУК

нар. 12-го жовтня 1917 р. в с. Дворець біля Рівного, Україна.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 29-го лютого 1980 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Walsh and La Bella, 83-13 street, Woodhaven, N.Y. (доїзд Subway Line "J" до Forest Parkway).

ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ та ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 1-го березня 1980 р., о год. 10:30 р. в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Молитов за спокій душі Спачиного просять —

Товариші з Рівенської Української Гімназії та Приятелі

Перебування Григорія Китастого в Австралії

Велику приємність зробив українцям в Австралії Григорій Китастий, відвідаючи з дружиною на Різдвяні свята більші осередки українського поселення, як: Сідней, Мельбурн і Аделаїду. Українці в Австралії вітали його з великим ентузіазмом і захопленням, як найбільшого кобзаря у вільному світі.

Дня 11-го січня ц. р. до Мельбурну прилетів Григорій Китастий із своєю милою дружиною пані Галею. Вітали їх представники різних організацій в українському Народному Домі.

Пан Григорій Китастий причарував нас українською пісню і грою на

після 30-річного існування, буде покладатись виключно на українців в Австралії, щоб могли нагріти душі теплом і чаром свідан злілля тих, які живуть найдалше від України. І хоча українська еміграція в Австралії може піднятися на такий чин, щоб зорганізувати 80,000 доларів, мати змогу почути корифеїв української музики, але все ж таки було б добре, якщо б така ж велика українська еміграція Канади і Америки допомогла нам в цьому.

Сьогодні, коли боремося за душу кожної молоді людини на еміграції так само, як і в Україні, то всі наші зусилля повинні бути проведені в цьому напрямку, вони б рішуче наші майбутнє. Тому приїзд капелі бандуристів

Д. Пирогів

Відбулися Загальні Збори Осередку Української Культури й освіти

У неділю 9 грудня м.р. у Вінніпегу відбулися Річні загальні збори Осередку, під час яких присутні члени заслухали звіт президента, касира й адміністратора та обрали нову управу на 1980-й рік.

На пропозицію номінаційної комісії, збори одногосло обрали на президента Степана Корбутяка. Екзекутивну доповідь: заступниці президента — Мотри Кидонь і Марію Климів, секретар — Олександра Березницька, касир — Василь Ратуський. Додатково до Дирекції ввійшли: Марта Баяс, д-р Наталя Апонюк, Катерина Кузик, ред. Микола Гнатів і суддя Богдан Гевак.

У звідомленні уступаючий президент Зоряна Гайворон повідомила присутніх про загально проведену діяльність на господарській і програмовій ділянках. У звіті вказано на великий зріст Осередку за останні роки, особливо після закінчення перебудови приміщень Осередку.

Адміністратор Осередку Мирон Сполський звітвав у деталях про проведену працю, особливо про установавання фінансового стану і про упорядкування му-

люючи велике призначення управи за сумлінне переведення праці.

Під час зборів прочитано привіт від одного з основоположників Осередку, д-ра Павла Маценка.

На закінчення зборів президент С. Корбутяк подякував присутнім за довіру. Він підкреслює, що всі члени Дирекції і взагалі всі члени Осередку мусять докласти своїх старань, щоб далі розвинути програмову діяльність. Існування і розвиток Осередку залежатимуть від постійної жертвенності цілої української громади. Також висловив надію на дальшу підтримку Осередку членством та взагалі українською громадою, від жертвенності яких існування і розвиток Осередку Української Культури й Освіти буде надалі забезпечений.

Контрольна комісія складала свій звіт та запропонувала ухвалення абсолютної уступаючої управи, вислов-

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 1-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.

НЬО ЙОРК, Н. Й. Річні збори Б-ва св. Володимира 130 В'їд. о год. 4:30 по пол. при 300 Схід 6 вул., в приміщенні п. Гнатюшина (3-й пов.). На порядку: звіт Управи та вибір нової Управи на 1980 р. та інші важні справи. Простіться чл. прибути. — Ю. Юрків, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-й В'їд. о год. 1:30 по пол. в кафеєтері школи св. Йосафата при 940 Рідж Роуд Іст у роучестері, Н. Й. Простіться всіх членів взяти участь у зборах та вирішити належні вкладки. — Степана Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Дем'янів.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — Комісія Патріаршого Фонду

- повідомляє:
- на ПАТРІАРШИЙ ФОНД зложили:
- В — 79
- Патріархальне Товариство в Лос-Анджелес, збирав д-р О. Силин
- 50.00 дол. — М. Юрчанч в пам'яті бл. п. інж. П. Турчина;
- 15.00 дол. — В. і О. Войко;
- 10.00 дол. — А. Морисов;
- 5.00 дол. — М. Шамбара, Н. Кобилянська, М. Михалюк.
- Патріархальне Товариство в Детройт
- 60.00 дол. — Е. Дзюба і Г. Ставничий (спільно);
- по 50.00 дол. — Ю. Менко, М. Ільницький, В. Варич, В. Чубатий;
- 30.00 дол. — Д. Верезовський;
- по 25.00 дол. д-р В. Лощина, І. Лотоцький, С. і І. Вільні, Українська Вища Школа;
- по 20.00 дол. — В. Колодич, В. і Н. Петріа, А. і М. Цісарук, С. Зубаль, В. Несторович, О. і Е. Васильяк, д-р М. Гнатчук;
- по 15.00 дол. — М. і О. Климшин, М. Ільницький;
- 14.00 дол. — Теодор Кухорівський;
- по 10.00 дол. — Е. Кордуба, М. Мушинський, А. і З. Слюсарчук, В. Неганів, О. Квітковський, Р. і У. Мозак, М. Новаківський, З. і Я. Гоїв, О. Пашкевич, М. Коваль, О. Саваско, С. Григорчук;
- по 5.00 дол. — П. Гайда, І. Решетилів, І. Кунинський, С. Годів, М. Тарнавський, В. Фалькенберг.
- Листа ч. 1253, Трентон, збирав д-р З. Гіль
- 100.00 дол. — С. і І. Голово;
- 80.00 дол. — д-р А. і М. Войцун;
- 25.00 дол. — В. і С. Дубин;
- по 20.00 дол. — М. і М. Морочко, Д. і А. Маджанич, В. і В. Коцко;
- 10.00 дол. — д-р А. Войцун.
- Листа ч. 1221 (ст. 1), Маямі, Флорида, збирав Вероніка Цегельська і Тарас Ванчицький
- 1,000.00 дол. — Микола й Ірина Ракуш;
- 500.00 дол. — Володимир Трач;
- 100.00 дол. — Л. Трач;
- по 25.00 дол. — О. Дрозд, В. Давидович, П. Остап, В. Остапко, С. і М. Венгільовські, Я. Дачун, П. Серна;
- 20.00 дол. — Я. Терлецька;
- по 10.00 дол. — П. Стеценч, А. Стеценч, П. Плещинь.
- Листа ч. 1230, Нью Брансвік, збирав Тамара Панкевич
- по 50.00 дол. — Франко Литвинський, Василь Кеє;
- по 25.00 дол. — І. Ярема, М. Мостовий, П. Палпроцький, Василь Хомут;
- по 20.00 дол. — Д. і Л. Геча, Д. і Л. Демедюк, В. Цимбалістий, О. і І. Ратич;
- 15.00 дол. — В. Стойко;
- по 10.00 дол. — П. Панкевич, Д. Ворот, І. Яцишин, В. Серна, І. Головоцький, О. і І. Гордечний, П. Попів, В. Ракочий, М. Громик, М. Хомут, В. Колтовський, С. Киніг, О. і Л. Кленор, П. Литвин, М. і М. Гатала;
- 9.00 дол. — П. Лабінський;
- по 5.00 дол. — А. Кручак, Я. Ощудляк, Ю. Лонишин, М. Слободян, В. Ровенко, Т. Яценчик, Л. Ратич;
- 2.00 дол. — П. Павлик.
- Листа ч. 1128, Ньюарк-Ірвінгтон, збирав Анна Петровська
- по 20.00 дол. — П. Семенов, М. Камюка;
- Замість цвітів на могилу бл. п. Володимира Терещука
- 20.00 дол. — А. і Д. Ярменко;
- по 10.00 дол. — М. і А. Корміло, Я. і І. Яворські, П. Терещук, В. і А. Поуя, А. і П. Петровські, О. і Р. Яськів;
- по 5.00 дол. — Г. Ситник, С. і М. Стефанов, І. і А. Гейсюр, М. і О. Цяпка, І. і К. Осадчук, В. і Е. Мартиненко.
- Листа ч. 1234, Густон, Техас, збирав Віктор Балабан
- 200.00 дол. — Віктор Балабан;
- 25.00 дол. — В. Вілан в пам'яті бл. п. Юрія Дудки;
- по 20.00 дол. — С. Кіхтан, Ю. Микитин, А. Крутла;
- 15.00 дол. — Г. Габля;
- по 10.00 дол. — Н. Сосенко, Н. Ковалевський, А. Шарупович, П. Вішук;
- по 5.00 дол. — О. Балабан, Том, Г. Еванс, М. Данілія, Лев Венко;
- 3.00 дол. — Марта Ушак;
- по 2.00 дол. — В. Віллькурта, Т. Князик, В. Вирд;
- по 1.00 дол. — П. Вандрівський, Я. Заяць.
- Листа ч. 1238, Балтімор, Меріленд, збирав Петро Войтович
- 200.00 дол. — Ярослав Савган;
- 100.00 дол. — Еміль Варан;
- 50.00 дол. — Володимира Сорока;
- 3,175.00 дол. — Асторія, Тов. Оборони традиції і мови І-ша частини;
- 500.00 дол. — Йосиф Верезницький (2-га рата);
- 200.00 дол. — Юрій і Галина Маринь;
- 160.00 дол. — Ярослав і Христина Палевські в 45-ту річницю вінчання Ватків, Катерина і Андрій Буг;
- 100.00 дол. — Ярослав і Іванна Дадків;
- Комісія Патріаршого Фонду Товариства Свята Софія, складає щирі подяку усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям.
- Датки на Патріарший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків або вислати на адресу: ST. SOPHIA RELIGIOUS ASSOCIATION — PATRIARCHAL FUND 7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117
- Всі датки на Товариство Свята Софія — Патріарший Фонд, можна віддати від податку, IRS No. 23-74380645.
- Листа ч. 1262, Вріджпорт, Конн.
- 100.00 — о. Крилошанин Ярослав і Олександр Шуст;
- по 50.00 дол. — Михайло Бурій, Василь Козач, І. і Р. Гайда, К. і Р. Якович;
- по 25.00 дол. — Юрій і Марія Сорока, Гринько Фірман, Петро Войчук, І. Хомик, Володимир Сусли, Микола Іванків, В. і М. Волоні, В. Велій, Д. Степ, Василь і Марія Пал, В. Романів, А. Загачевська;
- 20.00 дол. — Іван і Анна Гомик;
- по 10.00 дол. — Анастасій Датченко, Л. і О. Марія, В. Максимюк;
- 400.00 дол. — Українське Патріархальне Товариство Північної Каліфорнії; переслав Тарас В. Де Цмалю Кульчицький.
- Листа ч. 1250, Янгстаун, Огайо, переслав Дмитро Проць
- по 200.00 дол. — Погребник Кінік, Погребник Кіриза;
- по 100.00 дол. — Погребник Кубина Югас, Погребник Вацак, Михайло Вологетинь;
- по 25.00 дол. — Дмитро Проць, Іван Данилик, Стефан Сушинський, Василь Сухар, Остап Ткачук, Андрій Федончик, Степан Вух, Михайло Гудз, Ярослав Сенишак, Богдан Вологетинь, Микола Врино, Еміль Гнатів, Петро Масний, Михайло Гаврилюк;
- по 20.00 дол. — Михайло Юренич, Іван Прохирік, Микола Стадник, Михайло Мартинишин, Катерина Денро, Микола Птиця;
- по 15.00 дол. — Василь Гечко, Микола Маркенич;
- по 10.00 дол. — Евстахій Бус, Дмитро Голубець, Петро Савицький, Григорій Коваль, Василь Мельниченко, Микола Яш, Василь Прокопик, Осип Маркенич;
- по 5.00 дол. — Дмитро Сенько, Микола Іванюк, Іван Дриботій;
- 40.00 дол. — о. Петро Стецюк з доповіді в Янгстаун.
- Листа ч. 1239 — 1-2, Сиракузи, Н. Й., збирав д-р Галина Клофас
- по 100.00 дол. — Олександр Гудзак, д-р Галина Клофас, Ірина і Михайло Рубін, Марія і Богдан Тимак, Юлія і Тарас Шеняків;
- по 50.00 дол. — Марко Ванчицький, Софія і Петро Валунчик, Мотри і Микола Богатик, Микола Дуляк, Марія і Павло Камшин, д-р Богдан і Дарія Кипишів, Марія і Микол Кузак, Олександр і Володимир Логун, Ярослав Трач;
- по 25.00 дол. — Лев Ващинський, Зенон Карпиниш, д-р Іван Подюк, Волод. Ренюк, Михайло Середонь, Володимир Смага, Софія Франц;
- по 20.00 дол. — Марія Вуєнко, д-р І. Домбчевський, Орест Гринчик, Микола Голдак, Василь Жмур, Ілья Мигдала, Френк Стрелєць, д-р Микол Ткач, Павло Ткач, Василь Феєнор, Матвій Шпорука;
- 15.00 дол. — Михайло Зарічний;
- по 10.00 дол. — Василь Будзак, Іван Гвозда, Степан Гринчик, Євген Гусак, Володимир Дмитришин, Зенонів Сачук, Марія Завалюк, Лука Жабич, Степан Жмур, Микола Королівський, Михайло Косак, Оля Кучерина, Василь Лебедь, Евстахій Мамталір, Теодор Мельник, Михайло Микитин, Григорій Свєдичинський;
- 5.00 дол. — С. Луцак.
- Листа ч. 1261, Ст. Люїс, Мізурі, збирав Юрій Стефаншин
- 20.00 дол. — о. Нестор Педельський;
- по 10.00 дол. — Юрій Стефаншин, Іван Стефанів, Микола Недільницький, проф. Зенон і Марія Храплив, Петро Гудина, Іван Васильюк, В. М. Кома-нець;
- по 5.00 дол. — Родина Загелек (н. ч.), Г (н. ч.) Гривонський, Джон Гемлак;
- 12.15 дол. — дрібні датки.
- Збірка в пам'яті бл. п. Михайла Островерха, збирав д-р Р. Осінчук
- 50.00 дол. — Марія Форостина;
- по 25.00 дол. — В. Кіста, д-р Роман і Лідія Осінчук;
- по 20.00 дол. — А. Галаядіда, Г. і І. Костюк, Іванна Мулькевич;
- по 10.00 дол. — Р. і М. Доберчак, М. Зайць, В. Корчмарик, І. Миско, М. Мороз;
- 7.00 дол. — А. Кленор;
- 5.00 дол. — Ю. Семаншин;
- 4.00 дол. — А. Фалук.
- Збірка в пам'яті бл. п. Михайла Островерха, збирав д-р О. Оршикевич
- 30.00 дол. — Іван Роман Форостина;
- по 20.00 дол. — М. і Н. Вілоус, О. Дядинюк, М. і С. Чойдін;
- по 10.00 дол. — І. Кефор, Ю. Меркер.

ВЕСІЛЬНІ ЗАПРОШЕННЯ

LUBA MAZIAR
486 Summit Avenue
Maplewood, N. J. 07040
(201) 763-5581

„Союзівка на вакаціях“?

З ОГЛЯДУ

НА ВАКАЦІ ПРАЦІВНИКІВ „СОЮЗІВКИ“

СОЮЗІВКА ЗАКРИТА

від 1-го березня до 1-го квітня 1980 р.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Адміністрації „Свободи“

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПОДИНОКІ ОСОБИ,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМИЩУВАТИ ЖАДНОХ ОГОЛОШЕНЬ

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ

Окремих пистів в тій справі не будеться відписувати.

Телеф. (201) 372-0468

ROSE-HILL MONUMENTS

184 UNION AVENUE IRVINGTON, N.J. 07111

S. ZELINSKY — ПИЛИП ЧУЯ

ПЕРШЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО НАДГРОБНИКІВ. СТАВЛЯЄМО ПАМ'ЯТНИКИ НА ВСІХ ЦВІНАРЯХ І НА СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ, НЬО ДЖЕРЗІ І СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ, НЬО ЙОРК.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

48 East 7th St.
Tel. GR 8-5550, New York, 10003

БЕРЕЗЕНЬ — МІСЯЦ КНИЖКИ

Велика знижка ціні на всіх виданнях.

ПОШУКУЮ

П-ні СТЕФАНІО МАРЧУК, замужня МИКИТЮК, родом з м. Коломия, Україна. Пошукує: Стефа Стендер. Писати на адресу: JULIA PASZKOWSKI 123 Meadowood Dr. Lansdale, Pa. 19446

ПОШУКУЮ

пана ВУЧИКО

По віні був в Англії, в місті Chesterfield, Derby, England. Писати на адресу: D.A.D. Box 1919 Palmetto Street Ridgewood, N.Y. 11385, U.S.A.

HELP WANTED

MALE-FEMALE

ПОТРІБНО ЧОЛОВІКА І ЖІНКИ

Можуть бути в пожитому віці. Хто хотів би поселитися у Флориді, для провадження мотелю. За інформацією писати або телефонувати: KALYNA MOTEL 9000 4th Street N. St. Petersburg, Fla. 33702 (813) 576-3761

PETER JAREMA

УКР. ПОГРЕБНИК

Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ

КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema
129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. ORegon 4-2568

Richard H. Burnadz

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

McNERNEY BURNADZ FUNERAL HOME

371 Lakeview Avenue CLIFTON, N.J.

Phone (201) 772-1880

R. H. Burnadz — J. J. McNERNEY

Funeral Directors

Chapels available through out the Metropolitan Area.

SINKOWSKY

FUNERAL SERVICE

3585 East Tremont Avenue BRONX, N.Y. 10466 Tel.: 865-2476

191 Avenue "A" NEW YORK, N.Y. 10009 Tel.: 674-3630

Директор ЮСІФ СЕНКОВСЬКИЙ

Завдячує зашуканим похоронам в квітках, поминах в кожній районі